

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττονται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθής παρασχόν εις την χάραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΕΥΝΑΔΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ: Ἔτησια... δρ. 8,— Ἐξάμηνος... 4,50 Τρίμηνος... 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησια φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 3,—</p> <p><i>Αἱ εὐνάδομαί ἔρχονται τήν 1ην Ἰανουαρίου ἡμέρας</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜ ΑΘΗΝΑΙΣ Οδὸς Ἐρμιόidon ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
---	---	--

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 41

«Ταὺς δείχνει ἓνα μέγαλον ἀστακὸν πὰ γουρουνύπουλο...» (Σελ. 334, στ. 6')

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

- Φεύγομε αἴθριο.
- Ἐμελεῖς τὸ Σάββατο τὸ βράδυ.
- Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἄννα ἐφύγαν.
- Ναί, μᾶς ἔγραψαν.
- Καὶ μᾶς.
- Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν γράφει ὑπερβολές;
- Τοῦ ὀρέσουν καὶ τὸ συνειθίζει· ἐγὼ ὅμως δὲν ἔλαβα γράμμα οὔτε ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα οὔτε ἀπὸ τὴν Ἄννα.
- Ἀλλά;
- ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὰ Ζηρόπουλα. Μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι γνωρίζου-

σαν ἐστὶ χωρὶς μ' ἓνα κοριστάκι... Ἄννα..

- Τὴ δική μας;
- Ναί... καὶ μ' ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι...
- Τὸν Ἀνδρέα;
- Βεβαίωτατα. Ἐγείναν φίλοι καὶ ὄλοι τὴν ἡμέρα φαρεῖον μαζὶ. Οἱ γονεῖς τῶν τοῦς ἔδειξαν ἓνα λαμπρὸ μέρος. Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἄννα μονάχη τῆς πιάνει τόσων πολλὰς γαρίδες, ὥστε ἡ μαγερίσσα δὲν ἄννοιε νὰ πῆς μαγειρέψῃ.
- Γιατί θὰ εἶνε πολὺ μικρές.
- Ὅχι, καλέ, ἀλλὰ γιατί δὲν ἔχει τόσων μεγάλας κατσαρόλας.
- Τότε λοιπὸν πῶς κατορθώνει νὰ κάμνει καὶ κινεῖ τοὺς ἀστακοὺς τοῦ

πιάνει ὁ Ἀνδρέας; — Τί; ὁ Ἀνδρέας πιάνει ἀστακοὺς;

- Ἔτσι μᾶς γράφει.
- Ἐσὺ ἐπιασας ποτὲ ἐστὶ ζωὴ σου ἀστακό;
- Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι.
- Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι, ὅτι ἀρκεῖ νὰ καθήσῃ κανεὶς ἐπὶ τὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ μιὰ μύγα ἐπὶ τὴν μύτη τῆς πέννας του, ὅπως τὸ κάμνουμε καμμιά φορὰ ἐπὶ σχολεῖο γιὰ παιγνίδι!
- ὦ, ξέρω καλά πῶς πρέπει νὰ ἔγγυ κανεὶς δίχτυα...
- Ἡ χ ο φ ἰ ν α...
- Κοφίνια ποῦ τὰ ρίχνουν ἐστὶ θάλασσα, κοντὰ ἐπὶ τὸ βράδυ, μὲ δέ-

λωμα μέσα και με φελλό στην άκρη ενός σγοινοῦ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ ξαναβροῦν.

— Δὲν μού λές τίποτα νέο!

— Ὅχι βέβαια· ἀλλ' ἂν ὁ Ἄνδρέας πιάνη ἀστακούς, θὰ πηγαῖν στὴ θάλασσα μὲ μιὰ βάρκα, ποὺ κάνει φλοῦ-φλοῦ-φλοῦ, καὶ κουνιέται.

— Ἀ, τὸ κούνημα, τί ὠραῖο ποὺ εἶνε!

— Ὤραῖο;... αὐτὸ ἐξαρτᾶται.

— Ἀπὸ τί;

— Ἄν σὲ πιάνη, δὲν εἶνε καθόλου ὠραῖο.

— Ἐμένα δὲν με πιάνει καθόλου. Κουνίεμαι μὲ τὴν κούνια καὶ πάω ὅσο ψηλά θέλῃς, μα ποτὲ δὲν λαλιζομαι, οὔτε κυψᾶ ἢ καρδιά μου.

— Ἀ, στὴ θάλασσα εἶνε ἄλλο ποῦγμα! Ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ ἀντέχουν καὶ στὸ δυνατότερο κούνημα τῆς ξηρᾶς, καὶ ὁμῶς στὴ θάλασσα γίνονται πτόμα.

— Ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια. Στὴ θάλασσα, ξέρεις, εἶνε δύο εἰδῶν κουνήματα: τὸ ἓνα ἐστὶ, 'μπρός-πίσω' τὸ ἄλλο ἐστὶ, δεξιᾶ-ἀριστερᾶ' τὸ πρῶτο εἶνε τὸ καραντί, τὸ ἄλλο εἶνε τὸ σκαμπανεβάσμα. Δὲν ἀντέχει κανεὶς!

— Καραντί καὶ σκαμπανεβάσμα γίνονται καὶ τὰ δύο μαζί;

— Ὅχι πάντα. Ἄλλὰ ἢ τὸ ἓνα ἔχῃς ἢ τὸ ἄλλο... μπρρρρ!

— Οἱ μεγάλοι λαιπὸν ψαράδες τῶν ἀστακῶν;

— Αὐτοὶ εἶνε συνειθισμένοι στὴ θάλασσα· ὁ Ἄνδρέας ὁμῶς δὲν ἔγινε ἀκόμη μεγάλος ψαράς...

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν ἔχει κούκιο ψαράδικο.

— Οὔτε γενακία γύρω στὸ πρόσωπο.

— Οὔτε χοντρά παπούτσια.

— Οὔτε ἀδιάβροχο μανδύα.

— Καὶ προπάντων δὲν ἔχει πίπα.

— Ναι, ναί, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἀληθινὸς ψαράς, χρειάζεται μιὰ μικρὴ πίπα στὴν ἀκρὴ τοῦ στόματος.

— Καὶ νὰ μὴ φοβάται τὴ θάλασσα.

— Καὶ νὰ τὴν γνωρίζῃ.

— Νὰ ξέρῃ τὰ ψεύματα.

— Τοὺς ἀνέμους.

— Τοὺς ἀστακοὺς!

— Ὅλ' αὐτὰ μαρτυροῦν, ὅτι ὁ φιλάρακος μας λείει λόγια ὅταν μᾶς γράφῃ, ὅτι πιάνει ἀστακοὺς.

— Ἐκαυχῆθη ἴσως ἄλλὰ δὲν εἶπε καὶ ψέματα!.. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ μού γράφουν οἱ φίλοι μου Ζηρόπουλοι, μποροῦμε νὰ συμπεράνομε τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἄνδρέας περιπατοῦσε στὴν ἀκροθαλασσία μὲ τὴν Ἄννα καὶ μὲ τὰ Ζηρόπουλα, ὅταν ἀπάντησαν κάτι ψαράδες ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ ψάρεμα. «Πῶς πῆγε σήμερον τὸ ψάρεμα, μπάρμπα-Στάθη;» ρώτηθῆσεν ὁ Ἄνδρέας.

— Μπάρμπα-Στάθη λένε τὸν ψαρά;

— Ἔτσι φαίνεται. «Δαυπρά, ἀποκρίθηκε ὁ μπάρμπα-Στάθη» θέλει νὰ ἰδῆς;» (ὁ μπάρμπα-Στάθη ἔχει παιδιά καὶ ξέρει ἀπὸ περιέργεια...) Ἄδειάζει τὰ καλάθια του καὶ ἐξηγεῖ στὸν Ἄνδρέα μας, στὴν Ἄννα μας καὶ στὰ Ζηρόπουλα, πῶς πιάνονται οἱ ἀστακοὶ μὲ τὰ κοφι-νια. Τοὺς δείχνει ἓνα μεγάλο ἀστακό σαν γουρουνόπουλο, ἄλλους πῶ μικροὺς, καὶ καθοῦρια μεγάλη, καὶ καθοῦρια μικρά, καὶ γαρίδες ἓνα σωρὸ, καὶ λογιῶν λογιῶν ψάρια ποὺ ἔχει πιάσῃ μὲ τὰ δί-κτυα του. Ἐπειτα τοὺς δείχνει τὰ μέρη ὅπου βρίσκονται γαρίδες, —κάτι βραχάκια ἀνεπαρμένα μὲ φύκια. Ἐπειτα τοὺς ἐξηγεῖ τὰ φῶτα τοῦ φάρου, τὰ σημεῖα τοῦ σηματογράφου καὶ τὰ λοιπὰ.

— Γύρη ποὺ τὴν εἶχαν οἱ καλοὶ μας φίλοι νὰ βροῦν ἓνα μπάρμπα-Στάθη εἰς τὸ χω-ριδ ποὺ περνοῦν τὰς διακοπὰς τὸν!

— Μα σὲ ὅλα τὰ παραθαλάσσια ὑπάρ-χουν τέτοιοι μπάρμπα-Στάθηδες. Φθά-νει νὰ τοὺς μιλᾶ κανεὶς μὲ καλωσύνη, γιὰ νὰ τοὺς κάμνῃ φίλους εὐθὺς. Φαί-νονται ἀγριοί, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε ἀ-γαθοὶ καὶ τρυφεροὶ. Καὶ ἔχουν παιδιά, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, ποὺ δὲν εἶνε εὐτυχῆ σαν καὶ μᾶς. Καὶ τόσα παιδάκια εἶνε καὶ-περᾶ ὄργανα! Γιὰ τί τὴν θάλασσα, ξέ-ρεις, εἶνε μιὰ μεγάλη φρόνισα πατέρων. Ἄς μὴν τὸ ξεχνοῦμε αὐτὸ τώρα ποὺ πηγαί-νόμε καὶ μετὰ!...

— Ἄδριο!

— Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ!

— Ἐξέρω γ'ὼ τί θὰ κάμω τὰ λεπτά ποὺ ἔχω μαζεμένα εἰς τὸν κουμπάρου μου!

[Ἀπὸ τὸν «PIGARO DE LA JEUNESSE»]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ε τὸ φθινόπωρον ἀρ-χίζει ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας. Διὰ σᾶς προπάντων τοὺς μα-θητάς. Διότι τελειό-νουν αἱ καθιερωμέναι διακοπαὶ καὶ ἀνοί-γουν τὰ Σχολεῖα. Ἡ-μεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ ὁ-ποῖοι ἐξακολοθοῦμεν τὴν ἴδιαν σχεδὸν ζωὴν καὶ τὸ καλοκαίρι, —

μεταξὺ τῶν μεγάλων εἶνε εὐτυχεὶς ἐξαί-ρέσεις ὅσοι εἰμποροῦν νὰ διακόπτουν τὴν ἐργασίαν των καὶ νὰ παύωνται, — ἢ προσέγγις τοῦ χειμῶνος δὲν μᾶς ἐν-θυμίζει παρὰ ὅτι πρέπει νὰ φορέσωμεν βαρύτερα ροδῆα. Σεὶς ὁμῶς, οἱ ὅποιοι τόσον ἀποτόμως θὰ μεταβάλετε ζωὴν καὶ συνήθειαν, καὶ ἀπὸ μιᾶν ἐξοχὴν θὰ κλεισθῆτε εἰς ἓν σχολεῖον, καὶ ἀπὸ μιᾶν παραταταμένην ἀργίαν θὰ ἀπανελευθερῆτε εἰς

τὸν διδάσκαλον, εἰς τὸ βιβλίον, εἰς τὴν μελέτην, — θὰ ἔχετε κάποιον κλονισμόν καὶ θὰ αἰσθανῆσθε κάποιον πόνον...

Ἀ, ναί, τὸν ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐγὼ αὐτὸν τὸν πόνον ἀπὸ τὰ παιδικά, τὰ μαθητικά μου χρόνια. Καὶ σᾶς βεβαίῳ ὅτι δὲν μού ἦτο ὀλίγον ὀξύς. Ἄπο τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγουστοῦ ἔχονα τὴν εὐθυ-μίαν μου· ὁ Σεπτέμβριος μ' ἐρριπτεν εἰς μελαγχολίαν ἀληθινὴν καὶ ὅταν ἦρχετο ἡ ἡμέρα ποὺ θάσεινα τὸ σπιτάκι μου, τὸ περιβόλακι μου, τοὺς γονεῖς μου, τὰ παιγνίδια μου, καὶ... τὴν ὀκνηρίαν μου, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, μιὰ με-γάλη λύπη μού ἔφερνε δάκρυα. Ἐκείνην ὅτι ἤμποροῦσα διὰ νὰ ἀναβάλλω αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καὶ ἂν ἦτο στὸ χέρι μου, θὰ ἐ-περνοῦσεν ἴσως ὁ χειμῶνας χωρὶς πάπο-φασίω νὰ «συμμαζευθῶ»... Ἄλλὰ ποῦ! Μιᾶν Δευτέραν, πρὸ ἡμερῶν ὀρισημένην καὶ ἀγωνιωδῆς περιμενομένην, ὁ πατέ-ρας μου, μ' ἐπαίρνεν ἀπὸ τὸ «χεράκι» καὶ μ' ἐπήγαγεν εἰς τὸ «σχολάκι». Πῶς τὸν ἐνθυμοῦμαι ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ποὺ ὠμοιάζε τόσον μὲ δρόμον μαρτυρίου!...

Ξεῦρετε ὁμῶς καὶ τί ἄλλο ἐνθυμοῦ-μαι καλά; Ὅτι ἐφθάνεν ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σχολεῖου, διὰ νὰ μὴ κάμῃ νὰ τὰ ξεχᾶσω ὅλα. Τὸ ἔπειρα ἀπόφασιν, κα-θώς λέγουσιν, διότι δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω καὶ διαφορετικᾶ. Ἄλλὰ μάλιστα ἔπειρα αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπαθῆμην εἰς τὸ θρανίον... ἀποφασιστικῶς, ὅλα πλέον μοῦ ἐφαίνοντο ρόδινα. Καὶ ὁ διδάσκαλος ποὺ ἦτο καλός, καὶ οἱ συμμαθηταί μου ποὺ μάγαποῦσαν, καὶ τὰ βιβλία μου ποὺ ἔλεγαν τόσα εὐμορφα πράγματα, καὶ ἡ αἰθουσα τοῦ Σχολεῖου ποὺ ἦτο στολισμένη μὲ τόσον ὠραῖας εἰκόνας καὶ ρητὰ εἰς τοὺς τοίχους μὲ χάριτα γράμματα, καὶ ἡ θάλασσα ποὺ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ παρά-θυρον λαμπυρίζουσα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ὁ γέφυρ ἐπιστάτης μὲ τὴν ἀγαθὴν του φουσιονωμίαν, καὶ τὸ διάλειμμα τῆς δε-κάτης, καὶ ὅλα καὶ ὅλα...

Διαμῆας συνῆθα τὴν νέαν ζωὴν μου, ἡ ὅποια ἦτο ἡ παλαιά. Διότι τὴν παρενθεσίς τοῦ καλοκαιριοῦ, τῶν διακοπῶν, ἐξάλει-φτε ὡς διὰ μαγείας. Ἐνόμιζα ὅτι καὶ χθές ἐπῆγα εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπως θὰ ἐ-πήγαίνα καὶ αὖριον. Ἡ λύπη καὶ ἡ με-λαγχολία μὲ ἄφιναν, ἡ δὲ χαρὰ ἐγκαθη-δρῆτο εἰς τὴν ψυχὴν μου τόσον ζωηρά, ὅσον καὶ ἐκεῖνη ποὺ αἰσθάνομουν ὅταν ἐτελείονα τὰ μαθητά.

ὑποθέτω, ὅτι εἰς ὅλα τὰ παιδιά συμ-βαίνει τὸ ἴδιον. Ἡ λύπη ποὺ αἰσθάνο-νται εἰς τὴν ἀρχήν, μὲ τὸ ἀνοιγμα τῶν Σχολεῖων, τοὺς περὶ ἄμεσως. Δὲν εἶνε ὀλιγώτερον εὐτυχῆ τώρα μὲ τὴν ἐργα-σίαν παρὰ πρὶν μὲ τὴν ἀργίαν. Καὶ ἐτσι πρέπει νὰ εἶνε, διότι ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργα-σίας, ποὺ ἐξασφαλίζει καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος, εἶνε ἡ εὐτυχέστερα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὴν εὐκαλυπτο ἀπὸ κάτω ποταμὸς ῥιχθὸς περῆ, βρέχει χόρτα καὶ ἓνα βᾶτο κ' ἀνθρωπῆνα δευδιῶ.

Τὰ πουλιά κοκαδιασὰ τὸ φθινόπωρο πρὶν φύγουν Πᾶν' σὰ χόρτα ἔκει ἄπροσά κ' ἔκει λυβζονται, ἔκει σφίγουν.

Κ' ἐκὰν φύγουν καὶ λαλήσουν ὕσπηρ λαλιά κάμρο, χόρτα, δένδρα θὰ μοδῆσουν στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ Τιάρκος διετάχθη ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα νὰ φέρῃ μιὰν ἐπιστολὴν τοῦ εἰς τὴν Αὐτοκράτει-αν Μαρίαν-Λουίζαν καὶ νὰ μὴν πληροῖν τὸν Βασιλέως τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ μὲ τὴν ἠγετρά του εἰς τ' ἀνάτορα τοῦ Ρα-μπονί, φρονηόμενα ἀπὸ Αὐτοκρατοῦς. Διὰ ν' ἀπατήσῃ αὐτοὺς, ὁ καλὸς Βοηθὸς μετα-μορφῶνται εἰς καλλιτὴν θαντελλῶν καὶ κα-τορθῶντι ὄντω νὰ εἰσαχθῆ μὲ τὰς πρᾶγμα-τείς του, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δανείσῃ ἡ Ζι-νέττα, εἰς τὴν αἰθου-αν ὅπου ἐβρίσκοντο ἡ Αὐτοκράτειρα, ὁ μικρὸς Βασιλεὺς καὶ ἡ κυ-ρία Μοντεσκιό. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγεν, εἶπε ἀκόμη ἐκεῖ διὰ τοῦτο ὁ Τιάρκος ἐξακολοθεῖ νὰ παίξῃ ρόλον πραγματενοῦ καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς θαντελ-λας του εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν.

Διετόκη μιᾶν στιγμὴν διὰ νὰ ἰδῆ τί κάμνει ὁ ἀξιωματικὸς, καὶ ἐξηκολού-θησεν:

— Ἐγὼ μαντιλλίης, ἐσάρπες, μαν-τηλάκια, κεντητὲς τραχηλίες διὰ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ φινες θαντελ-λες γι' ἀσπρόροχα. Εἶνε ἀπὸ τὸ κα-τάστημα τοῦ συρμοῦ, τὸ ὅποιον προμη-θευεῖ ὅλην τὴν παρισινὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἡ Μαρία-Λουίζα ἔπαρνε καὶ ἐξή-ταξέ μ' ἐνδιαφέρον τὰ ὠραῖα πράγματα τοῦ τῆς ἐπέδεικνεν ὁ Τιάρκος, καὶ τὰ ἐπερνοῦσεν ὁλονέν εἰς τὴν κυρίαν Μον-τεσκιού, ἡ ὁποία, προσποιημένη ὅτι τὰ παρατηρεῖ μὲ τὴν μεγαλειτέραν προσο-χήν, ἐρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὸν πάντοτε παρόντα αὐστριακὸν ἀξι-ωματικόν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ τελευταῖος αὐτός, βαρυνθείς ἴσως νὰ ἐπιβλέπῃ, ἔκαμε με-ριὰ βήματα, πρὸς τὴν ἐξεστῆθσαν, τὴν ἀνοικτήν πρὸς τὸν κήπον, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, κυτᾶζων τὸ θουμάσιον ἀναδρυτή-ριον.

Ὁ Τιάρκος δὲν ἀφῆκε νὰ παρελθῇ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία. Ἐβγάλεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Να-

πολέοντος, καὶ τείνων αὐτὴν πρὸς τὴν Μαρίαν-Λουίζαν, μαζί μὲ μιᾶν θαντελ-λαν, τῆς εἶπε σιγᾶ:

— Μεγαλειοτάτη, γράμμ' ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα!

Ἡ Αὐτοκράτειρα πρὸς στιγμὴν τὰ ἔχασεν, εἰδίστας. Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐκρυφεν εἰς τὸν κόλ-πον τῆς.

— Ἐὐχαριστῶ, εἶπεν ἀπλῶς.

Δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ, ἐξηκολούθη-σεν ὁ νεαρὸς βοηθὸς, βλέπων δεῖ ὁ αὐ-στριακός, ἐντελὼς ἥσυχος πλέον, εἶχαν ἀφίση τὴν θέσιν του καὶ περιπατοῦσε τώρα εἰς τὸν κήπον· δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ ἔχω ἀκόμη νὰ διαβιβάσω εἰς τὴν Μεγαλειό-τητά Σου μιᾶν ἐπιθυμίαν τοῦ Αὐτοκρά-τορος.

Ἡ Μαρία-Λουίζα εἰδίσταξεν ἀκόμη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν παρῶδον ἐκεῖνον πραγματευτήν νὰ ὀμιλήσῃ, ὅταν ὁ βα-σιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἔπαίζεν εἰς τὸ πάτωμα μ' ἐν ἀμαζάκι, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Τιάρκον, τὸν ἐκύ-ταξε καλὰ καὶ ἔξασα, ἀναγνωρίζων τὸν φίλον του, ἀνέκραξεν:

— Ὁ Τάκος!... καλὲ, εἶνε ὁ Τάκος!..

Καλημέρα, Τάκο!.. Γιατί δὲν εἶσαι πιά ντυμένος σαν ἀκόλουθος;

Ἡ κυρία Μοντεσκιό ἔσπευσε νὰ κάμῃ τὸν μικρὸν νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἀνεγνώρισε πλέον τὸν πρώην γιδαμαξᾶν.

Γρήγορα, εἶπε μὲ κάποιαν στενο-χωρίαν, ὡς φοβουμένη νὰ γίνῃ συνένο-χος αὐτῆς τῆς μ. α. κ. α. β. α. σ. κ. π. η. τ. μου τί ἄλλην παραγγελίαν σᾶς ἔδωσα δι' ἐμέ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρ-κος, ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ διέταξεν νὰ ἐπι-στρέφω πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώ-μης καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω πλέον.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιό ὡς νὰ ἐπακαλεῖτο τὴν βοήθειάν τῆς, καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἀδύνατον! ὁ οἶκος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἶνε συμπληρωμένος.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ θέλει, κυρία! ἐπέμεινεν ὁ Τιάρκος μὲ σταθερότητα.

Ἡ Μαρία-Λουίζα εἰδίσταξεν τὰ χεῖλη' σπασμὸς θυμοῦ τὴν συνεκλόνησεν ὀλό-κληρον, καὶ ἠτεμίσθη νὰ νεύσῃ νὰ βγάλου ἐξω τὸν τολμητῆαν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν διατάσῃ ὅταν ὁ βα-σιλεὺς τῆς Ρώμης ἐπενέθη. Δὲν εἶχε χάσῃ οὕτε λέξιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκηνὴν, καὶ μὲ νοσημοσύνη ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, ἐνόησε τὰ πάντα.

— Μαμά, εἶπεν, ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς θέλῃ νὰ μείνῃ ὁ Τάκος μαζί μου, πρέπει νὰ κρατήσῃ τὸν Τάκο!

Ἡ αὐτοκράτειρα ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν περὶ αὐτὴν τὴν ἐντύπω-σιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησεν ὁ συλ-λογισμὸς τοῦ μικροῦ Βασιλέως. Δὲν

ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅλα ὅσα συνέ-βησαν, ἦτο πάντοτε ὁ σὺζυγὸς τῆς, καὶ ἐκάλεσε τὸν σταυλάρχη.

— Κύριε Καζινύ, τῷ εἶπε, νὰ προσ-κολληθῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ὁ νέος αὐτός, ποῦ μού τὸν στέλλει ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ σταυλάρχης εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν Τιάρκον, τῷ ἐμείδισε καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἄλλοτιμονον, Μεγαλειοτάτη! Δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἶνε περιορι-σμένος κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μετ-τέρνιχ, καὶ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ προσλά-θωμεν ὑπηρετῆν ὑπεράριθμον.

Ὁ μικρὸς ἐκύππησε τὸ πικράκι του.

— Ὁ Τάκος δὲν εἶνε ὑπηρετῆς, εἶπεν, ὁ Τάκος εἶνε ἀκόλουθός μου! Ἐγὼ θέλω νὰ παῖω μαζί του!

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης δὲν ἔχει πλέον ἀκόλουθον! ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ κ. Καζινύ.

— Τι; ὑπέλαθεν ὁ μικρὸς μὲ θρηνώδη ἀγανάκτησιν. Λοιπὸν δὲν εἶμαι πιά Βα-σιλεὺς;

Διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν σκηνήν, ἡ Μαρία-Λουίζα, βλέ-πουσα τὸν αὐστριακὸν ἀξιωματικὸν διευ-θυνόμενον πρὸς τὴν τραπεζαρίαν, διέταξε:

— Ἐπιτέλους βάλτε τὸν εἰς τοὺς σταύλους, εἰς τὰ μαγειρεία, ὅπου θέλετε. Ἄφοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ θέλῃ νὰ τὸν κρα-τήσωμεν, θὰ τὸν κρατήσωμεν.

Ὁ σταυλάρχης ὑπεκλήθη, καὶ στρε-φόμενος πρὸς τὸν Τιάρκον, τῷ εἶπεν:

— Ἐλάτε μαζί μου, Τιάρκος! θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν ἀρχιμπροκόμου' ἴσως θελήσῃ νὰ σᾶς προσλάβῃ.

Ὁ μικρὸς βοηθὸς ἐχαίρειτῃσε τὴν Μαρίαν-Λουίζαν, ἔπειτα, πλησιάζας αὐτὴν Βασιλέα τῆς Ρώμης, τῷ εἶπε:

— Καὶ πάλιν, Μεγαλειότηας, θὰ ἐ-χετε τὸν ἀκόλουθόν σας, καὶ πάλιν θὰ παίζωμε μαζί ὠραῖα παιγνίδια. Ὄρι-σθηκα εἰς τὸν πατέρα σας τὸν Αὐτοκρά-τορα νὰ μὴ σᾶς ἐγκαταλείψω, καὶ θὰ μείνω μὲ κάθε τρόπον!

Καὶ ἐξῆλθε μὲ τὸν κ. Καζινύ, ὁ ὁ-ποῖος, μόλις ἐυρέθησεν μόνον, τῷ ἐξε-μυστήρευθη ὅτι, κατὰ τὰς ἀσχηγίας τοῦ Μέτερνιχ, ὅλοι οἱ Γάλλοι αὐλιχοὶ καὶ θεράποντες ἀνικαθίσταντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ Αὐστριακῶν.

— Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, προσέθεσεν ὁ κ. Καζινύ, διετάχθη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης τὴν στιγμὴν τῆ

— Καλά, ευλογίσθη ο Τίαρκος, φθάνω στην ώρα!

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑΥΛΟΥΣ

Συνομιλούντες, έβησαν εις την δεξιάν πτέρυγα του... Αναντόρου, όπου ήσαν οι σταύλοι, και εισήλθον εις την θουμασιαν κεντρικήν αίθουσαν...

— Φράντζ, είπεν ο σταυλάρχης προς τον Αυστριακόν σου φέρνω τον νέον αυτόν Γάλλον, ήν έποικον πρέπει να πάρετε εις τους σταύλους.

— Μά... έκαμαν ο χονδρός άνθρωπος.

— Διαταγή της Αυτοκρατείας!

— Παλὸ καλά, απεκρίθη ο Φράντζ, ξέρεί όμως από άλλα αυτάς ο νέος;

— Όσο γι' αυτό, μπορείτε να είσθε ήσυχος, απεκρίθη ο Τίαρκος, τάλογα είνε ή δουλειά μου.

— Θα τ' ήθωμαι. Μου λείπει ίσα-ίσα ένας ήπκοκός. Όρίστε δώ, και αρχίστε άμέσως την εργασία σας.

Ταύτα λέγων με μωχθηρόν μειδιάμα ο χονδρός αυστριακός, ήρπασεν έν δικρανόν τόν όποικον εύρισκετο εις τόν τοίχον, και τείνων αυτό προς τόν Τίαρκον προσέθεσε:

— Για να ήδωμαι, ξέρείς να καθαρίσης ένα σταύλο;

Αδιστάκτως, ο μικρός βηνμός έβγαλε την ρετιγκόταν του, επέταξε κάτω τόν καπέλον του, και δράξας τόν εργαλειόν, ήρχισε να ξεχωρίζει την κόπρον από τόν άχυρον με τήσον ζήλον και με τήσσην δεξιότητά, ώσπερ τόν μοχθηρόν μειδιάμα τού άβχιμπακόμο μετεβλήθη εις έπιδοκιμαστικόν.

— Καλά, ήμίσθησε, πολύ καλά!...

— Αλλά ο κ. Καζινύ, μή θέλων να υποβιβασθή εις τήσσην καπεινήν υπηρεσίαν ο πρώην ακόλουθος, ήρώτησε:

— Φράντζ, δέν μπορείτε να τόν κάμετε τούλάχιστον ήνιοχόν;

— Ο χονδρός Αυστριακός έγέλασε δυνατά:

— Χά, χά, έμεις αρχίζομε πάντα από την αρχή! είπε δέν γίνεται κανείς αρχηγός πριν γίνη στρατιώτης, και άν θέλετε να κρατήσω τόν προστατευόμενον της Αυτής Μεγαλειότητος, της Αυτοκρατείας, άρίστε με να τόν διευθύνω όπως και τους άλλους μου υπηρέτας, είδεκθ' πάρτε τον.

— Ο κ. Καζινύ ύψως τούς ώμους και...

πλησιάζας τόν Τίαρκον, τώ είπε σιγά: — Δέν θα μπορείτε να μείνετε με αυτό τόν κήνος, Τίαρχε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Αφόντου ο Λουδοβίκος ΙΗ' εισήλθεν εις Παρισίους και κατέλαθεν εις τόν Κεραμεικόν την ζεστήν άνδρη, θέσσην τού Ναπολέοντος, τά πάντα μετεβλήθησαν εις τήν πρωτεύουσαν.

Τά παλαιά μέγαρά του προσατεύου τού Αγίου Γερμανού, κλεισμένα πρό τήσσην καιρού, ήνοιξαν και πάλιν τάς πύλας των θριαμβευτικώς, ή δέ αρχαία άριστοκρατία, ή τρομοκρατούμένη από...

Φράντζ, σου φέρνω αυτόν τόν νέον Γάλλον...

του 1793, ανεβάνη πάλιν ύπέρροχος και κυρίαρχος εις τάς οδούς και τούς περιπάτους.

Τόν Παλαι-Ρουγιάλ, έγκατελείφθη ως υπενθυμίζον τά αίσχη τού Διευθυντηρίου, και τόν άριστοκρατικόν κέντρον είνε τώρα τόν βουλευτήριον της Γάνδης. Έννοείται λοιπόν, ότι υπό τούς όρους αυτούς, ή εύημερία τού θανταλλογαλιέως της Ζινέττας είχε παρέλθη και ή πελατεία της από ήμέρας εις ήμέραν έγίνετο άραιότερα. Ούτε πολυτελή άμάξια απέξω, ούτε κομψά κυρία άξιωματικών, συνουθεύομεναι υπό στρατιωτών έν στολή.

— Τί κρήμα! έλεγεν ή κυρά-Σαμπώ ένα μαγαζί που πήγαίνε τόση καλά!... Κερδίκαμε ως διακόσια φράγκα την ήμέρα, και άξανα... τίποτα! Αχ, πότε θα γυρίση ο Αυτοκράτοράς μας;

Η Ζινέττα ήκουσεν αφηρημένη τά αίώνια παράπονα της γυραίδας της φίλης. Αυτή ευλογίζετο μόνον τόν Τίαρκον. Και χθές άκριβώς είχε λάβη γράμμα του από την Βιέννην, όπου, πιστός εις τόν όρκον τού, είχαν ακολουθήση τόν Βασίλέα της Ρώμης.

Ποία κακοτυχία επέμενε να τούς κρατή αίώνίως χωρισμένους! Έκείνη καντινιέρα εις τάς όχθας τού Δουνάβωσ; αυτός κλεισμένος εις έν σχολείον εις τόν Παρίσι. Έίς τόν Παρίσι έκείνη; αυτός εις τήν Βιέννην!

Τούτο ευλογίζετο ή δυστυχής Ζινέττα, όταν ή θύρα έσπρώχθη με όρμην και εισέβαλεν εις τόν μαγαζί ή κυρία Σάν-Ζέν.

Μόνον ή καλή στραταρχίνα δέν είχαν έγκαταλείψη την μικράν της φίλην Ζινέτταν. Ηρξετο σχεδόν καθεκάστην να περάση πλησίον της میان ή δύο ώρας και να γοράση πέντε-έξ πραγματάκια, αναγκαιοτάτα δι' αυτήν, άπαραίτητα καθώς έλεγεν, αλλά τά οποία πραγματικάς εύφύλαττεν εις τά συρτάρια της, χωρίς ποτέ να τά μεταχειρισθή.

— Καλημέρα σας, κυρία δούκισσα! άνέκραξεν ή Ζινέττα περιχαρής. Δέν ήλπιζα να σας ιδώ σήμερα... Είνε άργά κ' έτοιμαζόμενον να κλείσω.

— Έν πρώτοις, απήντησεν ή κυρία Σάν-Ζέν, μή με λές δούκισσα. Δέν είμαι πιά δούκισσα, άφού ο Κοντοδεκανέας πού μου έδωσε αυτόν τόν τίτλον, έφυγε. Και τώρα, πάρε αυτό.

Ταύτα λέγουσα, ή στραταρχίνα έστεινε προς την νεάνίδα ένα κώνιδρον χάρτου διπλωμένον έπιμελώς. Η Ζινέττα τόν επήρε και ήρώτησε:

— Τί να τόν κάμω;

— Άνοιξέ το! απεκρίθη ή κυρία Σάν-Ζέν. Και σιγώτερα προσέθεσε με συγκίνησην:

— Είνε δώρον τού Αυτοκράτορος!

Η κυρά-Σαμπώ έπλησίωσε και ή Ζινέττα, εξήγγαγεν άμέσως από τόν περικάλυμμα μίαν εικόνα παριστώσαν τόν Βασίλέα της Ρώμης. Ητο αντίτυπον χαλκογραφίας τού Ίζαμπαί και είκνιζε τόν υύν τού Ναπολέοντος έν στολή έθνηφρουρού.

— Λοιπόν, ήρώτησεν ή Κα Σάν-Ζέν, πώς σου φαίνεται;

Και ενθ' ή Ζινέττα και ή κυρά-Σαμπώ έκύταζαν με συγκίνησην την προσωπογραφίαν, ή στραταρχίνα εξήγγηθη:

— Ο Ναπολέων τόν έστειλε ετόν Λεφέμπρ με τόν Κολαινχούρ... Δέν είνε χαριτωμένο τόν άγγελάνι μου;

Διά να κυττάζου καλλίτερα την εικόνα, την εκάρφωσεν εις τόν τοίχον με καρφίτσες. Αλλά την στιγμήν εκείνην, δύο κυρία της παλαιάς άριστοκρατίας, έλκυοθεισαι από έν ώραϊον θανταλλέϊνον καπέλινον, πού είδαν εις τήν προθήκην...

της Ζινέττας, εισήλθον να τόν αγοράσουν. Μόλις όμως αντίκρουσαν την εικόνα τού Άετιδέωσ, εξύμνησαν τά μούτρά των και έκαμαν να φύγουν.

— Σε τί σφηκοφωλιά πέσαμε; έλεγεν ή μία προς την άλλην, αυτές ή γυναίκας εδω θαυμάζουν έκστατικώς τόν υύν τού Μπουονα πάρτε! Πάμε να φύγωμε!

— Όχι δά έτσι άμέσως, πριν μιλήσωμε λιγάκι! απεκρίθη ή κυρία Σάν-Ζέν, φράντσουσα την θύραν της εξόδου.

— Βοήθεια! άνέκραξαν αι κυρίαί τρεμάσασαι.

— Μή φοβάσθε! υπέλαθεν ή κυρία Σάν-Ζέν, ύπόκλινομένη όσον ήμπορούσε κομψότερα είμαι ή στραταρχίνα Λεφέμπρ, δούκισσα τού Δάντουγ.

— Μπα! έκαμαν αι κυρίαί περιφρονητικώς, μία δούκισσα τού Μπουονα πάρτε;...

— Μάλιστα, απεκρίθη θυρωμένη ή κυρία Σάν-Ζέν, μία δούκισσα τού Μπουονα πάρτε, ή οποία δέν άναγνωρίζει τόν Βασίλέα σας. Να τόν χαρήτε αυτόν τόν Λουδοβίκον ΙΗ', τόν άρρωστιάρη, τόν άρθριτικό, πού τολμά να φορή στολή στρατη...

... γού, χωρίς να ξεση από καία μεριά πέφτει τόν στόμα τού κανονίου! Ξέρω, ξέρω εγώ γιατί τρέμειτε να κυττάζετε τόν παιδί αυτό. Γιατί έχω τόν βλέμμα τού πατέρα του, τόν βλέμμα τού άετού, πού σας έκεραυνοβολούσε, καθώς και τούς εγθρούς της κατρίδος μας! Όρίστε, κυρίαί μου! Είσαθε ελεύθερες να φύγετε! Αλλά όσαν θα πάτε στην αύλή, να πήτε ετό Βασίλέα σας ότι υπάρχουν άνθρωποι πού προτιμούν ακόμη τόν άλλόν!

(Έπιταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

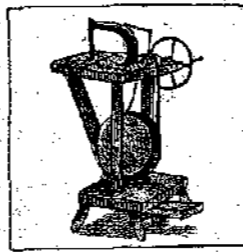
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η μόδα εις τάς Ίνδίας

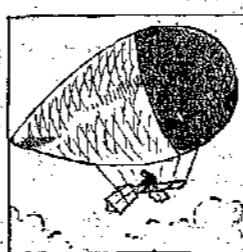
Οι ίθαγενείς τού Γκάρο-Χιλ, έπαρχίας των Ίνδιων, φορούν τόσους πολυλόγους και τήσσην βαρείς κρίκους ως σκουλαρίκια, ώστε ταυτιά των παραμορφώνονται οικτρώς. Η φωτογραφία αυτή παριστά ένα τοιούτον Ίνδον, τού όποιου οι λοβοί έχουν τραβηγθή από τόν βάρος των κοσμημάτων και έχουν φθάση σχεδόν ως τούς ώμους.

Η πρώτη Ραπτομηχανή

Η εικών μας παριστά την πρώτην, την αρχέγονον ραπτομηχανήν. Κατεσκευάσθη εις την Αγγλίαν τώ 1842 και εύρίσκεται σήμερα εις τόν Μουσείον τού Σούθ-Κένιγκτων εις τόν Λονδίνον. Τόν περιεργον είνε ότι ράπτει ακόμη, έννοείται όμως ότι δέν κάμνει ούτε τόν ψιλόν «γαζι» ούτε τά κεντήματα των σημερινών τελείων μηχανών.

Περιεργον άερόπλοιον

Ο κ. Α. Ράιναλδ, από τόν Άδς-Άντζελος της Καλιφορνίας, επενόησεν άσάφτως έν πηδάλιογούμενον άερόστατον, τόν όποϊον δέν κινείται διά τού συνήθους μηχανισμού (κι...

νητήρος) αλλά διά ζεύγους κωπών, εφοδιασμένον με ίστία, τάς όποιάς, ο άερόναύτης χειρίζεται ως κόπας κοινάς. Άρκεί να κωπηλατή κανείς εις τόν άέρα διά να κινήται τόν περιεργον τούτο άερόπλοϊον.

Παιγνιον

Ρίψατε εις τόν πάτωμα ένα μανδηλι, σταθήτε έμπρός του με ήνωμένους τούς πόδας, στήριξατε την δεξιάν χείρα έμπρός επί τού πατώματος, όπως σας δείχνει ή εικών, θέσατε την άριστεράν όπισω εις την ράχιν σας, και έπειτα προσπαθήσατε να σηκώσετε τόν μανδηλι με τά δόντια σας. Θα ιδήτε ότι είνε δυσκολώτατον.

Πρόβλημα

Εστάλη υπό της Παλαιούσης Έλλάδος

Table with 5 columns: ΛΕΥΣ, ΚΛΕ, ΡΟ, ΤΕ, ΠΟ and 5 rows of letters.

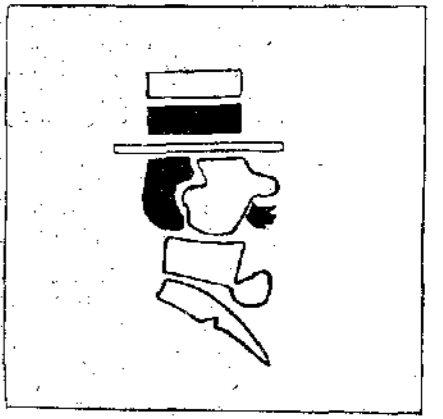
Να αναρμολογηθούν αι συλλαβαι

αυτά ώστε ναποτελεσθούν έκτώ λέξεις σημαίνουσαι: Χομηρικόν ήρωα, Βασιλιάσαν, Ιστορικόν, Θεόν, Θεόν, Βασιλόπαιδα, Νομθέτην και Νήσον. Αήλιωσι: Κάθε ανδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τάς Αθήνας, τάς Έπαρχίας και τόν Εξωτερικόν, εύρωρετ να στείλη την λύσιν τού άνω Προβλήματος εις τόν γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την άπαστολήν του με μίαν δεκάράν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων τών λύσεων θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δέ τού ποσού τού όποϊον ήκοπελευσθή από τά δεκάλεπτα, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρον μερικώς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τόν πρώτον κληρωθεσάμενον δι' έν έτος, τούς δέ λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Τών κληρωθών συνδρομητών, ή συνδρομή του θα παραταθή).

(Έπιταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λύσις τού Παιγνίου τού 39ου φυλλαδίου

Ίδου πώς θα αναρμολογηθούν τά έκτώ τεμάχια διά ναποτελεσθή ή ζητηθεϊσα γελοιογραφία.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομητάί, παρακαλούνται, διά να μή σταραστήτη τόν φύλλον των, να δηλώσουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τόν Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά την έκτύπωσιν της νέας ταχυίας. Άλλως δέν εύνθ' όμεθα διά την άπόλειαν τού φύλλον.

Ίδα των Ο-δύγων του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-τού, Κρητ Β

Η ΑΙΜΝΗ—Η ΣΕΛΗΝΗ

Είπε μία όμορφη θεική βραδιά. Εξή-σχομαι εις το νησί της λίμνης μας. Έπι φύσις είνε ήμερος. Μακρόθεν ακούε-ται κάποιον έγγωριον ήμα. Σκότος κα-λύπτει όλα, και μόλις διακρίνονται τα πολυπλήθη κείρα. Ξάφνου ήμωσ το σκότος διατρύπεται από άργυροχρώμους άντινας, δλονέν το φώσ γίνεται ζωήρ-τερον και ως πυρήνη σφαίρα υφούται εις τόν ουρανόν ή σελήνη. Αί άντίνας της διατρύπουν το σκότος και διαχύνονται επί της επιφανείας της λίμνης. Σιγαλό άεράκι μόλις κινεί τα φύλλα των δέν-δρων, των πλατάνων της παραλίας του νησιού, των όποιων αι σκιαι φαίνονται γιγαντιαία επί των όδάτων της λίμνης. Μακρόθεν διακρίνονται τα φώτα της πόλεως μας. Το θέαμα είνε μαγευτικό-τατον ώστε μένω επί άρετήν ώρον, θαν-μάζων την ωραιότητα της φύσεως. Σιγα-σίγα ό κόσμος άποχωρεί, τα τραγούδια παύουν και ή λίμνη βυθίζεται εις νηρι-κήν σιγήν. *Δοδωναίός*

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Προέβρα ειχαίμεν μία δασκάλισα πολυ άσχηρή και τρομαρή φωνακού, αλλά το δεύτερον αυτό ωφέλετο ίσως και εις την όλιγη βαρυσκόπιαν της. Μία συμπαιθερία μας ειχε την θαυμαστήν ικανότητα ναπομιμείται όμιλίαι διαφό-ρων. Στή γειτονία μας κατοικοΰσαν δύο χωριάτισσας, που κάθε τόσο έβγα-ναν εις τα παράθυρα και έστεναν κου-βέντα. Μίαν δε από τάς συνομιλίας των άπεφασίσθη να μιμηθί ή συμπαιθερία μας προσδέτουσα, έννοσιται, και ό,τι μας έσύμφερεν. . . Έχώθη λοιπόν κάτω από το τελευταίο θρανίο και άρχισα την κουβέντα :

— Καλή σπερα, κουμπάρα μου, από τα χτες έγω να σε ιδώ, τί μουγινες ;
— Καλώς το μάτια σου, κυρά μου, τί να σου πώ, δέν άδειασα να βγω, έγω, βλέπεις, μικρά !

Αρχισαμεν γέλια δυνατά. Η δα-σκάλισα καταθύμως και άρχισα να μψ φωνάζη : « Δέν ντρέπεσθε που άντι να εργάζεσθε, κάθεσθε και προσέχετε στες άνοσιαις της μιάς δι της άλλης γειτο-νισσας ; » Ψως δέν ειχεν αντιληφθί το παιγνίδι. Έξήκολούθησε λοιπόν :

— Μπα ! τηράξα, κουμπάρα μου, κείνα τα καυμένα τα κορίτσια τέτοια ώρα να καθόνται να όράθουν, και τί προκο-μένα που είνε ! δε σηκώνουνε το μάτια τους από το βελόν. — Ναί, τα καυμένα, έχουνε όμως μία κακή δασκάλα, άκου ! άκου ! όπως τούς φωνάζει !

— Κλείσατε, μψ διάταξεν ή δασκά-λισα, άμείωσ το παραθύρο ! — Μά, κυ-ρά, με τέτοια ζεστή δέν νομίζετε πψσ θα σκάσουμε ; της είπαμε. — Καλά, αλλά μη ξαναγαλάσετε για τες κουταμάρες που άκούθε, γιατί θα τιμαρωθίτε όλες ! Ψως άκόμη δέν καταλάβα τίποτε ; τόσο το καλύτερο, εξακολουθήσαμ :

— Α ! μπα, δέν είνε και τόσο κακιά. μόνο ποχχει το ζάκτωμα να φωνάζη ή κακότυχη, και δέν είνε μικροάυτό ! — Καλά λές, κυρά μου, μά έλα που άθή ή δέν το καταλαβαίνω για να το κόψη' άλλ' ός τάφισουμε, γιατί δέν άδειάζω τόρα καλό βραδί και καλες άντάμωσ αυριό. — Ψτό καλό κουμπάρα μου. — Καί ή συνομιλία έτελειωσε. Τότε πιά καμμία δέν μπόρεσ να κρατηθί και όλες άρχι-σαμε γέλια άτελειωτα. Αλλά, περίεργο, ή δασκάλισα, άντι όπως πάντα να μψ επιβάλη σιωπή με τες συνηθισμένες άγριο-φονάρας της, μψσ συνβερούλισσε απλώς να ήσυχάσομε και βγησ από την τάξη. Ψ ! θα το πιστεύεστε ; από τότε δέν μψ ξαναφώναζε τόσο δυνατά. Ψως το παι-γνίδι μας ειχεν επιτύχη !

Βάρνα του Κανάρη

ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Ψτό μολυθένιον ουρανό βρονά, βρονεά [κι' αστράφτει.
Δέν είνε ώρα που δβλεπεσ δλό χαρά και [γέλλο.
Κακνός, λές, βγάξει ή θάλασσα' θαρρείς [στα βάθη άνάφτει.
— Τι όνειρα πάλι νάσβοσε το κβρα το [έγερμένο ;

Κί' ένα πουλί— που έβρέθηκε μέσα 'στην [τόση άνέρα :—
Δέν το τρομάζει ό κεραυνός κι' ή τόση [σκοτεινιά,
κάτω άπ' τη στέγη κελαιδει με άγάπη, με [λαχέαρα,
για το γαλάζιον ουρανό και την κολο- [καιριά.

Ψτην πονεμένη την ψυχή που ή συμφορά [τή δέρνει,
όσο άν χυκοΰν τα κβρατα κι' ό ουρανός [βρονεά,
όσο κι' αν είνε ή θλίψη μας άσκήκη, βαρεια, κάποιο πουλί, γλυκό πουλί, ή Έλπιδα, [κρυφοφέλνει !
Αφροδύριο

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Τό άερόστατον προχωρεί με λιγγυώδη ταχύτητα. Ψεφτες, έπιχειρώ ταξειδιον εις την πολυπόθητον Σελήνην. Η γή δέν φαίνεται πλέον εμψ ως αστρον.

Προχωρεί άκόμη πολυ και άφνης σταματά : κάποιον προσέκορυσεν.

Μπα, έφθασα κι' όλας ! εις την Σελή-νην ! Σκότω μία στιγμήν από το άε-ρόστατον και, ό τί θαύμα, έχω προσ-κορυσί εις όρος άδάμνια. Πηδώ κατά γής διά να συλλέξω άλίγιους και βλέπω έναντί μου δάση πορτοκαλέων με θεό-ρατα θψη και μυθώδες κρηκούς. Ψ πο-ταμός παρκαί ρεει λεμονάδων και κρεμαν. Κατέρχομαι του όρους : εις τούς πρό-

πόδας του ύπάρχουν άρχυεια ζαχαρώσ και σοκολάτας.

Παρατηρώ με προσοχήν πέριξ διά να ιδώ κανένα και ζητησω πληροφωριαις. Διακρίνω εις ένα κρημον εκει πλησίον βοσκόν με γιγαντιαίον άνάστημα. . .

Τό ποιμνιόν του ειχε από λεοντας, λύ-κους, πάνθηρας και όνοκέρους. Ψ φύ-λαξ είνε έν πρόβατον ! Πλησιάζω τον βοσκόν, τον έρωτά, έλληνοισι έννοσιται, που είνε ή όδός ή οδηγούσα εις την πρωτεύουσιν, και που ειμπορώ να έδρω πηγήν έδατος διά να πλώ.

— Ίδου, μου ειπε, δεκχάμν' όδών έ-στρωμένην με μαργαρίτας, και της ό-ποιας ή κόνις ήτο εκ χρυσοϋ, εις ή ό-δός ή άγούσα εις την πρωτεύουσιν. Ψ-δαρ όμως, μικρέ μου, δέν έχομεν, διότι έδώ βορέξι. οϊνον και κονιάκι, έννοσιται όμως, ότι εις τα έργαστήρια κατασκευά-ζουμεν, αλλά είνε πολυ άκριβόν.

Και ένθ' τον ήκουα εκκλητός, βλέπω ένα λαγόν ύπερμεγέθη και κυνηγό ένα μι-κρόν σκύλον. Καλέ, τί είνε αυτό πάλιν ! Τρέχω διά να προφθάσω τον βοσκόν, ό-δοίους άπεμακρύνετο' και έντρομος. ά-νοιγω τούς όφθαλμούς μου διότι ειχον πέσει από την κλήνην. . .
(Έκ του Γαλλικού) Γλυκεία Έλιπς

ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ψ Τάσος, εις έκ τών μεγαλητέρων ποιητών της Ίταλίας ειχε και έχθρος, όστινας εφθόνουν την δόξαν του. Αί δια-βολαι και αί συκοφανται ενός εκ αυτών κατέληξαν εις τό να φυλακισθί ή μέγας άνήρ. Οί φίλοι του έσπευσαν τότε να άποκαλύψουν την αληθινάν πράξιν του έχθρου του ως και μέσον διά να άπολε-σθί ή ύπόληψη του συκοφάντου εκείνου. Ψταν όμως ήρώτησαν τον μέγαν ποιη-τήν, — Όχι, άπεκρίθη ό Τάσος, δέν θέλω να άφαιρέσω από τον άνθρωπον τουτον ούτε την τιμήν ούτε την ζωήν έπειθ-μον μόνον να τψ αφαιρέσω την θέλησην του να πράττη το κακόν. Αυτή θ ήτο ή μόνη μου εκδίκησις !

Φιλέρημος Τρυγών

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ψ μικρός Τοτός προς την μητέρα του :
— Τι καλότυχος, μαμμά, έκτισε ; ό ζητιά-νος βη κομμάτια ήσυχα τη νύκτα χωρίς να βλέπη κακά όνειρα.
— Και που το ξέρεις ;
— Μά αφού είνε τυράς ; !

** Βοτάνη από της Ασκηνς Κοκκινίστης **

Ψ Κομπιοκεφαλής παίζει με ένα φυστι-κοπώνη « μονά ή ζυγά ». Ψ φυστικοπώλης τά έλεγε πάντα αμονά και ό Κομπιοκεφα-λής έχανε, έχανε, έχανε. . . Βίς το τέλος έχασε και την ύπομονήν :

— Μά έσύ, παιδί μου, του λέγει με θυ-μόν, όλα τα φυστίκια στο καλάθι σου τά έχεις μονά !
** Βοτάνη από της Αερονικουπόλης **

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΤΟΙΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΦΙ

Κάποιος του τοίχου βιαστικά Μ' ένα καρφι σπαραχτικά Τά πέρινα τά καθικά Ησυχίζε, κ' έτσι ό τοίχος, Που μόν' ως τότε ό ήχος 'Απαλοχάιδεσε γλυκά, Φωνάζει :—Μή, για το Θεό, Τόσο φριχτά, καρφι οκληρό, Τά σπάχννα μου σπαράζει ! Και το καρφι του λέει : « Αφορμή Δεν ειραι έγώ, και τόσο μη Με μένανε τά βάθεις Ψταίστης εκείνος, πίσω Που με χυπάει, είναι μόνο, Και για να σε τρυπώσω. . . Διπλό όκοφέρω πόνο !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

* Αθήναι, 38, όδός Εδουρίδου την 7ην Σεπτεμβρίου 1910

ΣΑΣ έξήγησα και άλλοτε, Δεινοπαθούμενη ΄Ελλάς, ότι δέν εύκαιρώ να διδώ διευθύνσεις και όνόματα συνδρομητών. Τό ήρησθην εις όλους και δέν ειμπορώ να κάμω εξαίρεσιν διά την « Διαπλασαικήν Αυτοκρατοριάν ».

Πιστή Φιλία, ό τόμος που περιέχει τον « Α-κόλουσον του Μεγάλου Ναπολέοντος τιμάται δρ. 3,50. Κρύσ λοιπόν στη Λαζάνην, ή ; Εδωραμια καλήν διαμονήν και καλήν επιτυχίαν εις την Νίτσιν. Φυσικά, εις ένα ξένον τόπον, όπου ό ΄Ελληνας είνε τόσον ολιγοί, πρέπει να θεωρούνται ως συγγενείς.

Η φύσις, Δωδωναίε, έπρόκισσε τούς κβρα-κας με το ένστικτον αυτό διά να προσφύλο-σονται. Είνε ωφέλιμα πτηνά εις την γεωρ-σίαν και δέν πρέπει να τά σκοτώνουμεν. — Θα έπω εις την ΄Ηχώ της Λίμνης ότι συμφωνείς με την ιδέαν της ότι το σχολειόν διά τούς μικρούς είνε όπως το κερνεϊόν διά τούς μεγάλους, αλλά μόνον ως προς τούς άμείλεις, οί όποιοι δι' ουδάν άλλο πηγαίνουσι παρά διά να φλαρσοΰν. . .

Απανταίς, Αλεξάνδρε Μαυροκοπάτε, αί σγχαί επιστολαι σου μ' ευχαριστούν πολυ. Ψ κ. Κουταγιάθς δέν ενεκριθη. Αφού δέν έχης τίποτε άλλο να διαβίξης το μεσημέρι και σου άρέσουν τόσον οι τόμοι μου, φρόντισε να προηθευθίς μερικούς.

Απεριτή Γυλανόλευκη, τυχαίνει καμμία φορά να τελειώνη ή τόπος που έχω δι' αλ-ληλογραφίαν και να μένουσ ακόμη μερικά ό-ραμια γράμματα προς άπάντησιν. Τότε τάνα-φέρω όλα μαζί, εις το τέλος. Σύμπτως λοιπόν εις τα τελευταία αυτά να τυχουν δύο-τρεις φορές και ιδικά σου. Το σημερινόν σου, με την περιγραφήν του κυνηγιού, ώραιότατον.

Ψ φίλος μου Μανεδών, προς τον όποτον έστειλα τον τόμον που εζήτησε, μου γράφει : « Πας Έλληνομίσις έχει το αυτό χρέος ναγα-πύ την Πατριδα, τούς Γονετας και Ψέ. Δέν το γράφω εις να σε κολακεΰσω. Γράφω εκείνο τό όποτον θα έγραφε πψς Έλληνομίσις. » Πό-σον με συγκινούσ τέτοια λόγια ! και πόσον άόρρος μου ίδδουσι εις τον άγόνα αυτών που κάμω !

Ψ ευχαριστώ πολυ, Αίσωπε, διά τας κα-λάς διαβόσεις και περιμένα το ξεσπάθμα σου. Τά έξωδά μου είνε πολυ μεγάλα, ή συνδρομή σχετικώς μικρά, και δι' αυτό οι συνδρομηται και οι αναγνώσταί μου, ήν και πολυκληθείς,

δέν φθάνουσι να με ικανοποιήσουσι. Είνε δε ά-κόμη και αι καθυστερήσεις που σε; έλεγα. 'Αλλ' όταν έχω τόσον ένθουσιώδες και άπο-σιωμένους φίλους σαν εσύ, δέν φοβούμαι τί-ποτε !

Καλώς να έδής, Σαφή Μουσμή. Με με-γάλην μου χαράν δι' σε γνωρίσω και προσω-πικώς. Η παραγγελία σου ξετελεσθή. Κερουραϊκήν Αδρα, το γραμματάκι σου μ' ευχαριστήσε πολυ. Και βέβαια ότι το « Βι-βλίον της Συμπεροφάς » είνε χρησίμον και εις τούς μεγάλους. Τά σόση μας στην καλή μου μητέρα, ή όποια είνε και γιαγιά, και πολ-λές εύχάς από την γιαγιά μας, ή όποια είνε και δική σου.

Καλλιόφυλλον Ρόδου, έννοσι την ειλικρνεϊαν της ένομοληγέσεις σου. Νομίζω όμως ότι δέν έπρεπε ναφήσης τόσον καιρόν το καταμύρι σου να ξεραθί. . . Τάποτελέσματα της Ζωγραφικής θα δημοσιευθούν έντός ολίγου.

Ψ αδελφός σου, Έμμα Ζαμανθία, θα εύρη πολλούς φίλους μου εις την Ροδέρτειον Σχο-λήν, όπου πηγαίνει. Βεβαίως, έλεύθερα ειμπο-ρείς να τψ στέλλης το φύλλον. Και γράφε του πολλά χειριστήρια και καλά προσόους.

Καλώς ήλθατε, Μικρομίχα. Δέν τά έλη-μαόνησα έγω εις τον παρον των εξακριμένωσ, άλλ' ό κληρος. Έκείνο το βράδι που λές, ό κ. Φαίδων ήτο εις μίαν άλλην κείτην. Σχε-τικώς με αυτά που γράφεις, σε πληροφωρώ ότι και ό κ. Δ. Κακαράνιος, εκ των κριτών του ΄Αδερμοφίλου, έγραψεν εις την « Έστειλαν » ότι αν ό « Περασμός » υπεβάλλετο εις τον δια-γωνισμόν, κατά την γνώμην του έπρεπε να βραβευθί.

Ψ έλεγεσ ΄Ηγμονίς, σου έστειλα το βιβλίον. Σε τιμά ή ιδέα σου του να καταρτίσης πληρη σλλογήν από παλαιούς μου τόμους. Και μέ-λιστα καθοσ άνερεΰεται να το κάμης με λεπτά που θα κερδίξης μόνη σου. Ψ ευχαριστώ διά τας καλές διαβόσεις και εύχομαι να διορισθίς γρηγορά. Τί ξεσπάθωσα τότε, ή ;

Προς όλους σου μου γράψουν τόσα καλά λόγια διά την καλήν μας Γιαγιάν, εκ' εύκαι-ρις της δημοσιεύσεως της εικόνης της, και διά τα κοριτσάκια του κ. Φαίδωνος, θερμά εύχα-ριστίας απ' όλους μας. Πληροφωρώ δε τούς ερωτήσαντας, ότι τέκνα της σεκατής γιαγιάς μας είνε και ό διαπρεπής ιατρός κ. Μιχαήλ Παπαδόπουλος, και ή κυρία Σμαματ. να, σύ-ζυγος του προσφίλου; συνεργάτου μου κ. Α-ριστ. Π. Κουρτίδου.

Διά το Δημοψήφισμα

Βίς τάς Μικράς Άγγελίας εκκαινιάζεται σήμερον, κατά πρότασιν όμάδος φίλων μου, ιδιαιτέρα στήλη διά τούς υποψήφιους. Βίς αυτήν ειμπορεί κανεις να δημοσιεύη πρός υπό-μνησιν το ψευδώνυμόν του, επαξ ή κολλάει, πληρώνουσι 25 λεπτά την φοράν. Ψνοσιται όμως, ότι δέν αποκλείονται και εκτενέστερα σχετικά άγγελία, κατ' τους όρους της Προ-κηρύξεις και κατά το σύνθηες Ίμολόγιον.

Αν τυχόν υποψήφιος τις θέλη να δημο-σιεύσ με το ψευδώνυμόν του και την είκό-να του, πρέπει να μου στειλή την φωτογραφί-αν του και ή δραχμάς διά το κλισό που θα κάμω και διά τον χώρον, τον όποτον θα κατα-λάβη τούτο εις τάς Μικράς Άγγελίας. Η εικόν από οϊανδήποτε φωτογραφίαν, θα γί-νεται εις μικρόν σχήμα (2X2 το πολύ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έργουίονται : Διάφορ της Έλάφου της Αθήναιον. — Α Γλυκοχαράματα των Σκό-πιων Μανεδών. — Δύο μεταφράσεις της Φι-λέργου ΄Ηγμονίς. — Η άγάπη του πτω-χόπαϊδου της Φλογόρας του Βασιλάη. — Δύο διηγημάτια της Σαφής Μουσμή. — Ψελίδες ΄Ημερολογίου της Γλυκείας Έλιπιδος. —

«Τό άνοιγμα των σχολείων» του Αίσωπου. — «Τό χάρισμα της Μόρας» της Τοιγγορέλας. — Διάφορα μικρά της Κυριαεύσεως Κωνο-στάκου.

Αποφουίονται : «Ο Νόις και ό άρκε-λών του» (μεωστόν). — Νοημοσύνη κούσ» (γλώσσα μεταφράσεως σχολαστικί). — «Τό χαθίν στοίχημα» (ακατάλληλον). — « Διαιτι έ-πρεπε να νικήσουσι οι Γερμανοί » (όμοίως). — « Ίταλικόν Άνέκδοτον » (όμοίως.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Μαγεμένη Φλογέρα, α. (Α. Α.) Νάρκωσος, α. (Ι. Ϊ.) Ναυτί-σουλο του Άβέρουφ, α. (Ν. Σ. Α.)

Ανανεώσεις ψευδονύμων : Περιπεθής Μελωδία, κ. Χαρίσσα Χελιδόν, α. Νεράδα της Λίμνης, κ. Γιανώ Χαμόγελο, α. Έλλη-νική Ίδέα, α. Άνεμοδάη, κ. Ήροισι Κρητη, κ. Πεντάμορφη, κ. Μαγεμένη Άερο-γυαλιά, κ. Κραυγή της Παριδός, κ. Ροδί-ζουσα Αθήη, α. Ψυχολαμής, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιιδυμοΰν ν' άνταλ-λάσουσ : ή Άπειλις Έλιπς (0) με ΄Υδραν Λαϊδων, Μαύρα Μάτια, ΄Υπερηφανο Γίανσι, Άπερον Νισαρ. — ή Ποθητή Κοκκινιστι-νοδολίς (0) με ΄Ιδιότροπον Νεάνδα, Σαφθήν Μουσμή, ΄Ιθανισήτα, Κάμμεν.

Ψ Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της : Βασίλισσα της Κύπρου (έστειλα) Έπα-φρον Πλευδα (τετραδία έστειλα) έχω τώρα τάποτελέσματά 'μα δημοσιευθούν μερικά, θηρύσιω πάλιν νέους Διαγωνισμούς.) Έλλη-νικόσ ΄Υμων (εις τήν άνταλλαγην Μ. Μυ-στικών, καθώς και εις όλα τά πράγματα, πρέ-πει να έχης ύπομονήν) Γυμνάσιον Ίωαννίνων (ας ελπίσωμεν ότι οι παυθέντες καθηγηται θαννκλωρωθούν με καλλίτερος) ώστε του χρό-νου θα σ έχω εδω ; τί χαρά !) Έλλάδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου (αί συμπληρωματικά λύσεις ενός φυλλαδιού πρέπει να γράφονται και αυτά εις χωριστόν φύλλον γάρτου και όχι μαζί με τας λύσεις του έπαμένου.) Βολταίρον (βραβεϊον έστειλα.) Έρωμένη (έχει καλές ; τώρα περιμένω το νέον ξεσπάθμα.) Τοιγα-ρέλαν (τετραδία και βραβεϊα έστειλα.) του πέ-ρρας το κέντημα της μέλισσας ;) Ασκην με-μισεραίν (έλας, ευχαριστώ.) Γ. Αλ. Σταυρ. (το κατήγγειλαν και άλλοι έλας, ευχαριστώ.) Κασιαν Φασαρίαν (έχει καλές.) Μαυροθα-λασιότην (ευχαριστώ πολυ διά το ξεσπάθμα. θανωφεθής εις τ' όποτελέσματα του ξεσπά-θματος ;) εκί θα ιδθίς τί όδρα θα πάρης.) Αϊλιάν Σουλτάναν (ευχαριστώ.) Ένθουσιώδη Έλληνα (έλεφθησαν) Φλογέρα του Βασιλάη (βραβεϊαν έστειλα. ευχαριστώ δι' όσα γράφεις.) Κάμμεν (έστειλα. ή γιαγιά σας στέλλει την εύ-χήν της : τά κοριτσάκια σας άντασπάζονται.) Νάρκωσιν (καλλιο έργα παρά ποτέ το πα-ρόλας όμως να είσαι δένα χρονία συνδρομη-τής και ποτέ να μη λάθης μέρος εις την κινή-σιν : να σε ιδώ τώρα !) Μαρομίον Λουλουδάκι (κ' εργό λυκοπαί, αλλά τι να γινή !. . . και πάλιν αι διακοπαι έδω ει !. . .) Βουλημομί-νον (θ ό ειδοποιήσω αν ευρεθί καμμία θέσις ; δύσκολον όμως υπό τούταίς περιστάσεις) Ψαιδρόν Αδάμνια (είμεθα σύμφωνοι) ευχα-ριστώ διά το σταλέν.) Άνδοσιόλιτον Έξο-χην (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις : έστειλα τον 18ον τόμον.) Γλυκοχάρμα (έχει καλές ; άλλ' αυτό δέν ήτο λόγος να μη μου γράψης ;) έτσι είχα δύο στερεόσεις.) Αίγειρον (έλας, ευχα-ριστώ.) Σκόπιους Μανεδέδες (το καλοκαίρι, όταν κάθε ύπηρεσία παραλύει κάπως, συμβά-νει ενίοτε αυτό ; αλλά το φθινόπωρον πάλιν επανερχόμεθα εις το καθεστώς.) Έλλάδα του Με, αλου Αλεξάνδρου (έχι, ή εψφημος μνεία

δεν λογαριάζεται εις τὸ Ἄθροον) Ποθη-
τὴν Κωνσταντινουπόλει (μὴ ἔγραψαν ὅτι δι-
φροντιστοῦν ὁ κ. Φάν ἔχει τώρα ἄλλας ἀσχο-
λίας καὶ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ εἶνε συνεργάτης μου
παρὰ ἐπιτάξει·) Ἐλάρον τῆς Αἰγύπτου (ἔγει-
νες καλὰ· γράφε μου·) Ἀνδρείον Ἀνδρίον
(ναί, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μου τὴν ἀπέλειψ·)
Ροδοδάκτυλον Ἡδὸ (ἔγ·) Γεώργιον Δουρὸν
(βραβεῖα ἔστειλα·) Γλυκίαν Ἐλίδα (ποῦ
ἀνανέωσεν ἀπὸ τοῦρα τὴν συνδρομὴν της καὶ
εἶνε ἡ 52α, μιμηθῆτέ την ὅσοι μὲ ἀγαπᾶτε!)
Λευκὴν Περιοτεράν (ποῦ ἔχει καὶ αὐτὴ ἓνα
ὄραλο κουκλόσπιτο, ἀλλὰ δὲν φωτίζεται μὲ
ἤλεκτρο!) Γαλιανὴν Σταυροφόραν (ἐμπρὸς
λοικόν, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!) Ἦαυχο Ἀεράκι,
Ἐομὴν τοῦ Πραξιτέλους, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάδα μετὰ τὴν 7
Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δοκαί: ἔξ Ἀθῆνῶν καὶ Πε-
-ουσις μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρ-
-χιῶν μέχρι τῆς 6 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξω-
-τερινοῦ μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ λύτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν θῶν ἐν
-γράφου τῆς λύσεως τῶν ἀδικογραφημένων
παραίτηται ἐν τῷ Ἐπιτομῆμας εἰς ἀρι-
-στασίαν, ὅτι ἕκαστος παρὶς 20 φύλλα
καὶ ἐπιπλέον φρ. 1.]

419. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον μου γλυκὶ,
Λευκὸν τὸ δευτέρον μου
Πολύχην ἑλληνική
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη

420. Συλλαβογράφος

Ἐν μόριον, εἰς σύνδεσμος
Μὲ μίαν μετοχὴν,
Ἀμέσως ἐχηματίσθαι
Ἐκ τῆς Γραφῆς κριτὴν.

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους

421. Στοιχειογράφος

Κάτοικος ἐνδοξου κράτους εἰμαι
Ὅπως ἔχω ἀν μαφίσης
Στὸν βυθὸν τοῦ Βαλληπόπουλου χειμαί,
Ἄν τὸ τελικόν μου οὐσίσης.

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Σάβρου Α. Μανώλη

422. Βέλος

* * * * *
Νάντικατασταθὸν οἱ ἀστερι-
-σκοὶ καὶ αἱ στυγαὶ διὰ γραμ-
-μάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώ-
-σκῆται: καθέτως, Ἀθηναίος
στρατηγός καὶ πολιτικός· εἰς
τὴν αἰχμὴν, δεξιᾷ στοιχείον, ἀρι-
-στερᾷ ἐπιρροῖα τύπου· κάτω δε-
-ξιᾷ κατὰ σειρὰν Ἰ ἄνθος, ἀρι-
-στερᾷ κεντρίον, δεξιᾷ ἐντομὴν· δεξιᾷ·
νῆσος, εὐφλεκτόν φύλον, χρο-
-νικὸν ἐπιρροῖα καὶ κτητικὴ ἀντι-
-νομία.

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ Μαρτίνου Παζαροῦ

423. Ἐπιγραφὴ

N O Y Δ I Π Δ Ο Ε
T O Π I A E M N I Δ Δ
Δ A E H A A N
I P

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Καπετῶν Φασιζαί

424-426. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Πρώγαμε ἢ τρεῖς μάς
Κάτω εἰς τὸ γυαλί:
Τὴν καὶ ἡ Μαρία
Καὶ ἡ Ἀργυρῶ,
Νόστιμα φουνοῦκια

Μύδαλα γλυκὶ.
Ἐξάρνα τρία ζῆα
Βλέπω ἀπὸ μακροῦ.
-Μὲ τί ζῆα; -Χὰ, χὰ, χὰ!
Τὶ ἀφηρημένῃ!
Μὲ λοιπὸν δὲν τέκουσες;
Στάπα ἡ καίμενῃ!

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Ἀφροῦερου

427-431. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς συμφοῦνον, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, εἰς ἕκαστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ
σηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οὐς - οὔα - κρούς - οἶος - ὄλιος·

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τῆς Ἐπιτομῆς Πλατῶν

432-433. Φωνητοδύματα

- 1. - αὰ - ο - εο
- 2. - εη - ο - α

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ Κεῖνου

434. Γράφος

	τὸ	τὶ	τι	τὶ
τὸ	τὸ	τῖ	τῖ	τῖ
τὸ	τὸ	τῖ	τῖ	τῖ
τὸ	τὸ	τῖ	τῖ	τῖ
τὸ	τὸ	τῖ	τῖ	τῖ
τὸ	τὸ	τῖ	τῖ	τῖ

*Ἐπιτομὴ ἐπὶ τοῦ Καλοῦ Σαρματίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

347. Ἐπαρμιονόδας (ἐπ' ἀμύν, ὄν, ὄδας).
-348. Νέδων (νετ, δών.) - 349. Λαύριον
- αἰοιον - Ρίον. - 350. Ὁ βραξ, ἡ ὄρα, τὸ
δρος. - 351. Εἰς τὸ Ἄργος (ΧΡΗΣΤΟ
ΑΡΓΟΣ.).

353. Π Λ Ι Ν Ι Ο Σ 353. Τῇ ἀν-
Μ Α Χ Α Ι Ρ Α ταλλαγῇ διὰ
Μ Α Ρ Σ Υ Α Σ τοῦ Α:
Π Υ Ρ Α Λ Ι Σ Π Ο Α
Σ Ι Α Η Ν Ο Σ Ο Λ Γ Α
Α Ι Ν Ε Ι Α Σ Δ Τ Ο Ρ Α
Α Ν Τ Α Ι Ο Σ Α Ρ Χ Η
Α Η Ρ

354. Μὴ πᾶσι πίστευε. - 355. Τὴν ἡμέραν μελέτα (ΤΙΝΙ με ραν - με λέ τα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Προτείνω εἰς τοὺς ἐν Ἰωαννίνοις συνδρο-
μητὰς ἰδρῶν συλλόγῳ πρὸς διάδοσιν
τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἔγγραφήν ἄνδρων.—
Διοδωναίος. (1', 140)

Ούρανον Τύζον, μετὰ μεγίστης εὐχαρι-
στῆσεως ἀποδέχομαι τὴν μεθ' ὁμοῦ
ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Ἦ διεθῶνάς μου:
Ἀφροάλαστον Σειρήνα. Poste-Restante,
Αὐστριακὸν Ταχυδρομεῖον, εἰς Βαθὺ Σάμου.
(1', 141)

Ανταλλάσσω δελταρία μεθ' ἅπαντων τῶν
συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς
«Διαπλάσεως» καὶ μὴ τοιούτων. Παρακα-
λοῦνται οἱ ἀποστολεῖς νὰ γράψωσι τὸ ὀνομα-
τεπώνυμόν των καθαρώς. Προτιμῶ καλλονάς.
Διεθῶναίς ἀσφαλίσταί: Mr Pierre C. Ga-
rgeorges, Magasin «Au Petit Paris»,
Caire (Egypte).—Ἡ Γαλιανὴ μας Σταυ-
ροφόρα. (1', 142)

Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυσικὰ μεθ' ἅπαν-
των τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομη-
τριῶν τῆς «Διαπλάσεως». Παρακαλοῦνται οἱ
ἀποστολεῖς νὰ γράψωσι τὸ ὀνοματεπώνυμόν
των καθαρώς. Ζητῶ ἀπειράκις συγγνώμην
παρὰ τῶν προτείναντων μοι ἀνταλλαγὴν καὶ
μὴ τυχόντων ἀπαντήσεώς μου, καὶ ἀναμένω

τετραδιά τῶν: Διευθύνων. Ἰδὲ ἀνωτέρω (1',
142).—Ἀρχιεπισκοπικὸς Γερμανός.
(1', 143)

Ενοικιάζεται εἰς ὁδὸν Νομικοῦ, Κάτω Πα-
-τῆσια, οἶκός εὐήλιος μὲ 7 δωμάτια,
κῆπον, ὕδωρ κλπ.—Πληροφορία ἐντός τῆς
οἰκίας.
(1', 144)

Ορθὰ λύσεις τοῦ ἐν τῷ 37 φύλλῳ αἰ-
-νήματος ἔστειλαν Μιχαὴλ Τσιγκας
καὶ Τρεμοσβόνον Ἀστῆρι. Βραβεῖα ἐπέδω-
σαν.—Δόσις: Σαμψὼν καὶ ὁ ἔπ' αὐτοῦ φο-
νυθεῖς λέων.—Γόρδιος Δουρός. (1', 145)

Αὐτοκρατορικὴ Διαπλαστικὴ ἐφημερίδα.—
Ἀναλαμβάνει ὁ πρόεδρος γερουσια-
στῆς (μυστικὸσύνβουλος) Δεινοπαθαυμένη
Ἑλλάς τὸ ὑπουργεῖον ἐξωτερικῶν. Στρατη-
-λάτης τῆς Ρουμέλης, στρατιωτικῶν. Ἀν-
-της οικονομικῶν. Ἀντίβας δ Καρχηδόνας
διορίζεται συνταγματάρχης διοικητῆς τοῦ ἱ-
-πικοῦ συντάγματός.—Ζητοῦνται διευθύνσεις
ψευδοθυμολόγων.—Ἀπευθυντοῖς: Δεινοπαθαυ-
-μένην Ἑλλάδα, Poste-restante, Βόλον.
(1', 146)

Αριστοῦχος τοῦ Ἀρραχίου ἔχουσα παι-
-δαγωγικὴν μέρφωσιν καὶ ἀσκησιν, ζη-
-τεῖ παροδοσίαν.
(1', 147)

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΩΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1910

-25 λεπτά τὸ ψευδώνυμον λεπτὰ 25 -
[Κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν.]

Ἦουχο Ἀεράκι, Ἦχὸ τοῦ Ἄσσου,
Κελαρόζον Ρυάνιον, Κλάδος Ἐλαίας,
Μυροβόλος Ἄβρα, Περιοπαθῆς Μελοδία,
Σιγὴ τοῦ Ἄσσου, Σιωπηλὴ Νύξ, Φλοι-
-σβος τοῦ Βοσπόρου, Χρυσιομένη Ἄσις.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 39 ΦΥΛΛΟΥ
(Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα καὶ 337)

ΑΘΗΝΩΝ Κ. Γ. Σπουρομήλιος (38).
ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἐμ. Α. Τσοῦκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΥ· Γουλιέλμος Παναγοπούλου (38).
ΔΕΚΑΝΩΝ· Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου (38).
ΗΡΕΣΟΔΩΤΙΩΝ· Ἀδ. Β. Ζέρκος (38).
ΣΠΑΡΤΗΣ· Α. Γ. Βλαστόπουλος, Πάνος Χ. Φι-
-λοπόπουλος, Νικόλ. Ψ. Ρασσογιάννης, Διμήτριος-
ΧΑΛΚΙΔΩΣ· Κωνστ. Α. Σουριμειδίτης.

ΕΣΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Γ. Μάκτος (37-38)· Ἐ-
-πίς Βλάσση,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ· Μιχ. Ρεβιθίτης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Ἄρθ. Ἀράνης (38).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Κλεὰ Ν. Μι-
-νοβάτος.
ΜΗΠΚΕΤ-ΕΑ-ΣΑΜΠ· Μενέλ. Η. Ροβίτης
(37-38).
ΟΔΗΣΣΟΥ· Μαρία Στυροῦδαν.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· Γουλιέλμος Ι. Νύξη (38). Ἄρ-
-τω. Η. Γεωργίου, Ἀσπασία Ι. Κοσμάτου (38). Γ.
Ι. Διαμαντοῦλης (38), Κωνσταντῆς Ἀθῆν (38).
ΣΜΥΡΝΗΣ· Ἐλὴν Σ. Λαυρῆ.
ΧΙΟΥ· Μαρία Ε. Πηλεῖ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφεσόντων ἡδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθε-
σαν εἰς τὴν Κληροῦσιν καὶ ἐπιλήθθη δ' ἐν Σελίδι
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΡΑΣΣΟΓΙΑΝΝΗΣ, ὁ ὄποιος
ἐνεργήσῃ διὰ μίαν τριμηνίαν.
Πειρατικῶν λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχὴ Διαγωνισμὸν.
Οἱ ἀποσταλλέντες ἔχουν δεκατέσσαρον τὴν λύσιν δι-
-ναγινώσκουσα, ὅσα ὁ ἀποσταλλέντος πεντάδεκατον ἀπὸ
δεκατέσσατον (Ἰσχυρισμὸν ἀνδρομάντων 10 παρὶς
ἰσοδυναμῆς αἱ 5 λεπτὰ ὄσα διὰ 10 λεπτὰ χρειαζέται
γρημμάτισθαι 20 παρὶς).